

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 40	Utgitt 22. november	1949
--------	---------------------	------

	Innhold.	Side
Res. om bemynd. for Justisdepartementet til midlert. å ettergi erstatn. for omkostn. i straffesaker m. v.		801
» om at kortsiktige varebytte- og betalingsavtaler unntas fra innrykking i «Overenskomster med fremmede stater» samt om bemynd. for Justisdepartementet til å treffe bestem. etter lov om utgivelse av Lovtidend		802
Skr. om endr. av § 7 i politivedtekten for Nordli		802
» om feieregulativ for Brakanes i Ulvik		802
Kunngj. om investeringsavgift i skogbruket		803
» om do. om avgift til pensjonering av skogsarbeidere		803
Skr. om tillegg til helseforskr. om renhold for Ski		804
» om vedtekt for salg fra off. steder m. v. i Oslo		805
» om politivedtekt for Randaberg		806
» om oppheving av husleievedtekta for Målselv		811
» om bevilgningstvang for herberge- og beverternæringen i Selje ..		812
» om stengingsvedtekt for bevertningssteder i Narvik		812
» om bevilgningstvang for herberge- og beverternæringen i Kåfjord samt om stengingsvedtekt for beverternæringen i samme herred ..		812
» om bruk av piggråd til gjerde i Bø i Telemark		813
» om regulering av en del av Kleppen i Vemundvik m. v.		813
» om anvendelse av bygningsloven og brannloven i Tomter, Knapstad og Elvestad i Hobøl		814
» om tilleggsbestem. til brannlovens § 5 for Fana		815
Bestem. om erstatn. av tapte rasjoneringslegitimasjoner		815
Skr. om anvendelse av bygningsloven for et område ved Bommestad bru i Hedrum		818
» om endr. av helseforskr. om renhold for Nordlandet i Kr.sund ..		819
Res. om syketrygdpremien for sjømenn i utenriksfart		819
» om omsetn. m. v. av agn		819
» om nedsettelse av skog- og jordkonsesjonsgrensene for Frol ..		821
» om priser m. v.		821

Kongelig resolusjon.

I medhold av stortingsvedtak av 25. juli 1949 bemyndiges Justisdepartementet for tiden inntil 31. desember 1950 til å ettergi erstatning til Staten for omkostninger i straffesaker og i benefiserte saker, samt inndragning og erstatning til statskassen i straffesaker, der særlige omstendigheter taler for det.

16. sept.

21. oktbr.

Kongelig resolusjon.

I. Kortsiktige varebytte- og betalingsavtaler med fremmede stater unntas fra innrykking i «Overenskomster med fremmede stater».

II. Justisdepartementet bemyndiges til å treffe de bestemmelser som er nevnt i § 7 i lov av 1. april 1876 angående utgivelse av en Lovtidende og bekjentgjørelse av lover m. v.

26. oktbr.

Skrivelse fra Justis- og politidepartementet.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kgl. resolusjoner av 16. januar 1925 og 19. august 1932, jfr. lov av 6. juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder og lov av 17. juni 1932 om tillegg til politilovgivningen, stadfester Justisdepartementet med noen redaksjonelle endringer vedtak av Nordli herredstyre, Nord-Trøndelag fylke, i møter 25. november 1948 og 8. februar 1949 om endring av § 7 i politivedtekten for herredet, som heretter skal lyde:

Sammenkomst med dans eller annen sammenkomst av utelukkende eller overveiende selskapelig eller underholdende art, må ikke holdes uten tillatelse av politiet, dersom det er adgang for en ubestemt krets av personer eller for medlemmene av forening eller lignende sammenslutning.

Er følgende dag prekensøndag i vedkommende del av herredet, gis ikke tillatelse. I andre tilfelle kan tillatelse gis lørdagskvelder inntil kl. 1. Ellers skal slike sammenkomster avsluttes senest kl. 2.

Politiet kan under særlige forhold innskrenke eller forlenge tiden eller avbryte sammenkomsten.

Barn under 15 år som ikke er sammen med foreldre eller andre foresatte, har ikke adgang til sammenkomst med dans etter kl. 20.

Arrangøren er overfor politiet ansvarlig for at bestemmelsene overholdes.

31. oktbr.

Skriv frå Forsyningsdepartementet.

I medhald av § 19 i brannlova frå 15. august 1908 godkjenner ein med dette feieregulativ for Brakanes i Ulvik herad, Hordaland fylke, slik at godtgjersla for feiing skal verta denne:

Skorstein eller loddpipe gjennom 1	høgd	kr. 1,25
» » » » 1½	»	» 1,50
» » » » 2	høgder	» 1,75
» » » » 3	»	» 2,00
» » » » 4	»	» 2,25
Tillegg for gangpipe		» 1,00
» » tilbringarar og trekte røyr		» 0,50

I medhald av § 67 i brannlova godkjenner ein denne tilleggsføre- 31. oktbr. segna.

Til § 15 i brannlova:

Dei piper som nyttas skal feias 3 gonger årleg.

Kunngjering.

I medhold av kgl. resolusjon av 28. oktober 1949 om investeringsavgift i skogbruket har Landbruksdepartementet bestemt:

1. novbr.

- 1) Det skal betales investeringsavgift for virke av gran og furu som er målt eller framdrevet i tiden fra og med 1. september 1949 til og med 31. august 1950.
- 2) For alt avgiftspliktig virke som skogeieren leverer framdrevet eller på rot skal investeringsavgiften holdes tilbake i oppgjøret av vedkommende kjøper eller salgsforening. Kjøper som foretar direkte oppgjør med selger, må sende avgiften til distriktets salgsforening.

For det virket som skogeieren selv foredler for videresalg, skal avgiften av skogeieren innbetales til distriktets salgsforening. Avgiften beregnes av det kvantum bartrevirke som det svares kulturavgift for.

- 3) Avgiften skal være innbetalt til salgsforeningen innen 1. oktober 1950.

For avgiftsbeløp som ikke er innbetalt innen 1. oktober 1950 svares $\frac{1}{2}$ % strafferente for hver måned eller del av måned.

- 4) Nærmere bestemmelse om hvorledes tilskuddene skal fordeles, utbetales og brukes, vil senere bli fastsatt av Landbruksdepartementet.
- 5) Landbruksdepartementet kan pålegge fylkesskogkontorene, herredsskogmestrene eller skogrådene å føre kontroll med innbetalingen av avgiften. Departementet kan også pålegge skurlast- og tømmermålingsforeningene å gi opplysninger til departementet for kontroll av de innkomne oppgaver.
- 6) Bestemmelsene i den kgl. resolusjon av 28. oktober 1949 om investeringsavgift i skogbruket og bestemmelsene gitt i denne kunngjering trer i kraft 1. november 1949.

Kunngjering.

I medhold av provisorisk anordning av 28. oktober 1949 om avgift til pensjonering av skogsarbeidere har Landbruksdepartementet bestemt:

1. novbr.

- 1) Det skal betales pensjonsavgift for virke av gran og furu som er målt eller framdrevet i tiden fra og med 1. september 1949 til og med 31. august 1950.

1. novbr. 2) For alt avgiftspliktig virke som skogeieren leverer framdrevet eller på rot skal pensjonsavgiften holdes tilbake i oppgjøret av vedkommende kjøper eller salgsforening. Kjøper som foretar direkte oppgjør med selger må sende avgiften til distriktets salgsforening.

For det virket som skogeieren selv foredler for videresalg skal avgiften av skogeieren innbetales til distriktets salgsforening. Avgiften beregnes av det kvantum bartrevirke som det svares kulturavgift for.

- 3) Avgiften skal være innbetalt til salgsforeningen innen 1. oktober 1950.

For avgiftsbeløp som ikke er innbetalt innen 1. oktober 1950, svares $\frac{1}{2}$ % strafferente for hver måned eller del av måned.

De avgiftsbeløp som er innbetalt i henhold til bestemmelsene i punkt 2, skal av salgsforeningen innbetales til Landbruksdepartementet innen 1. november 1950.

- 4) Landbruksdepartementet kan pålegge fylkesskogkontorene, herredskogmestrene eller skogrådene å føre kontroll med innbetalingen av avgiften. Departementet kan også pålegge skurlast- og tømmermålingsforeningene å gi opplysninger til departementet for kontroll av de innkomne oppgaver.

- 5) Bestemmelsene i den provisoriske anordning av 28. oktober 1949 om avgift til pensjonering av skogsarbeidere og bestemmelsene gitt i denne kunngjøring trer i kraft 1. november 1949.

1. novbr.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

Med hjemmel i § 11, jfr. § 4, i sunnhetsloven av 1860 med senere endringer, jfr. kgl. resolusjon av 23. mai 1947, gis herved stadfesting på vedtak av Ski herredstyre i møte 23. september 1949 om tillegg til §§ 6 og 14 i helseforskriftene for Ski herred, Akershus fylke.

§ 6 gis følgende tillegg:

Huseiere i Ski reguleringsstrøk er forpliktet til fra den tid herredstyret bestemmer å la tømming av priveter, søppelkasser og avfallsdunker besørge av kommunens renholdsverk og herfor betale en avgift som fastsettes av herredstyret med vedkommende departements godkjenning.

Helserådet kan fritta fra denne plikt når forholdene i det enkelte tilfelle taler for det.

§ 14 gis følgende tillegg:

Om tømming av søppel og avfall etter kommunens foranstaltning og avgift for dette, vises til disse forskrifters § 6 siste avsnitt.

Skrivelse fra Handelsdepartementet.

1. novbr.

I medhold av §§ 90 og 109 i lov om handelsnæring av 8. mars 1935 stadfester Handelsdepartementet herved med en del redaksjonelle endringer i §§ 1, 2 og 8 som gjeldende inntil videre den av Oslo bystyre 30. september 1949 vedtatte vedtekt for salg fra offentlige steder, portrom og annen privat grunn m. v. og fra automat.

Denne vedtekt trer i stedet for:

1. Vedtekter for salg fra offentlige steder samt fra portrom, stadfestet 3. mars 1932, med tillegg om salg fra automat, stadfestet 6. juli 1935, for så vidt angår annet salg enn salg fra torg, i torgtiden og fra salgshaller.
2. Vedtekter for salg fra portrom m. v. i Oslo, stadfestet 6. mai 1938, med tillegg, stadfestet 20. juli 1948.
3. Vedtekt for salg fra offentlig sted, portrom, automat m. v. i Aker, stadfestet 15. desember 1939, for så vidt angår annet salg enn salg fra torg i torgtiden og fra salgshaller.

Vedtekten lyder så:

§ 1. Salg fra gater, torg utenom torgtiden, brygger eller fra andre offentlige steder kan bare skje fra plass som politiet godkjenner. Før politiet godkjenner salgsstedet, må det foreligge uttalelse fra den kommunale etat som stedet hører under.

Før salget tar til, skal det betales avgift til bykassen. Avgiften fastsettes av politiet, men kan ikke være mindre enn kr. 100 og ikke større enn kr. 200 pr. år. Avgiften betales forskuddsvis til kemneren i Oslo.

Politiet sender melding til kemneren om godkjente salgssteder, og oppgir den handlendes navn og bopel og størrelsen av den avgift som er fastsatt.

§ 2. Salg fra de steder som er nevnt i § 1, samt fra fartøy, tomter og annen privat grunn og innganger til disse steder, fra portrom og innganger til bygninger, når disse steder står i umiddelbar eller fri forbindelse med alminnelig beferdet strøk, kan finne sted på hverdager bare fra kl. 7 til kl. 23,30.

På søn- og helligdager kan salg bare foregå fra kl. 13 til kl. 23,30.

Påske-, pinse-, jul- og nyttårsaften skal salget slutte kl. 18. På høytidsdager som 1. og 17. mai kan salg foregå som på hverdager. Faller slike på søn- eller helligdager, må salg ikke finne sted mellom kl. 10 og kl. 13.

§ 3. Barn under 16 år må ikke drive salg som nevnt i § 2, eller bistå ved slikt salg.

1. novbr.

§ 4. Uten særskilt tillatelse fra politiet kan salg fra automat ikke foregå på salgshaller, torg, gater, brygger og andre offentlige steder, fra fartøy og fra tomter og annen privat grunn og innganger til disse steder eller fra innganger til bygninger, når disse steder står i umiddelbar eller fri forbindelse med alminnelig beferdet strøk.

§ 5. Formannskapet kan bestemme at salg som nevnt i § 2, skal være forbudt i visse strøk av byen. Før slik bestemmelse treffes, skal politiets uttalelse være innhentet.

§ 6. Den som vil drive salg som nevnt i § 2, må gi skriftlig melding om det til politiet før salget begynner. Når et utsalgssted flyttes eller legges ned, skal det meldes skriftlig til politiet. Politiet fører fortegnelse over de mottatte meldinger.

§ 7. Den som driver slikt salg som nevnt i § 2, må rette seg etter de pålegg som politiet gir av hensyn til den alminnelige orden, og etter de pålegg som blir gitt av helserådet til enhver tid.

Den handlende må sette opp papirkurver og sørge for renhold på stedet i salgstiden.

§ 8. Overtredelse av denne vedtekt straffes etter §§ 112 og 113, jfr. § 92, i lov om handelsnæring av 8. mars 1935.

2. novbr.

Skrivelse fra Justis- og politidepartementet.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kgl. resolusjoner av 16. januar 1925 og 19. august 1932, jfr. lov av 6. juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder, lov av 22. mai 1875 om adgangen til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v., lov av 19. april 1899 til beskyttelse av barn mot bruk av tobakk og lov av 17. juni 1932 om tillegg til politilovgivningen, jfr. § 27 i lov av 13. mars 1936 om politiet, stadfester Justisdepartementet med noen endringer vedtak av R a n d a b e r g herredstyre, Rogaland fylke, i møte 8. mars 1949 om politivedtekt for herredet.

Vedtekten lyder så:

Kapitel I.

§ 1. Ved offentlig sted forstås i denne vedtekt enhver gate, vei, sti, bru, brygge, strand, torg, park eller plass som er bestemt for alminnelig ferdsel eller er alminnelig beferdet.

Kapitel II.

§ 2. Enhver er pliktig til å rette seg etter de pålegg, tegn eller signal politiet i de enkelte tilfelle gir for å opprettholde ordenen eller regulere ferdselen.

§ 3. På offentlig sted eller i umiddelbar nærhet herav må ikke folk stimle sammen slik at den offentlige orden forstyrres eller

ferdselen hindres eller foreta noe som kan utsette andre for fare 2. novbr. eller ulempe.

§ 4. Uten politiets tillatelse er det forbudt:

1. på eller i umiddelbar nærhet av offentlig sted å foreta utdeling av opprop, brosjyrer, flyveskrifter, annonser, reklamer og lignende eller spre slike i luften,
 2. på eller ut mot offentlig sted å synge, framføre musikk, benytte høytaler, gi forevisninger av enhver art, foranledige prosessjoner, opptog, offentlige møter og lignende.
- Søknad herom skal på forhånd sendes politiet med opplysninger, bl. a. om hvem som er ansvarlig for arrangementet.

§ 5. Aking på kjelke eller sparkstøtting, skiløp eller lignende kan politiet helt eller for en del nekte på nærmere fastsatt offentlig sted.

På eller utover offentlig sted er det likeledes forbudt:

1. å spille kort,
 2. å skyte med skytevåpen av enhver art, bue, pusterør, sprettert eller lignende,
 3. å gå med ladde skytevåpen uten særskilt hjemmel,
 4. å brenne av fyrverkeri, krutt eller eksploderende stoffer eller gjenstander av enhver art,
 5. å kaste med stein, snøball eller annet som kan skade eller forulempe andre,
 6. å kaste eller legge glass, spiker, papir, fruktskall eller annet som kan føre til ulempe for ferdsele eller skjemme ut stedet.
- § 6. Det er forbudt å nyte eller forsøke å nyte rusdrikk på eller i umiddelbar nærhet av offentlig sted, i åpen båt eller på båtsdekk ved brygge eller strand, i offentlig stall, i portrom eller gårdsrom som er åpent ut mot offentlig sted eller er alminnelig beferdet. På de samme steder er det også forbudt å foreta deling av rusdrikk til spleiselag.

§ 7. Til kjøring av gjødsel eller andre illeluktende ting på offentlig sted må brukes tett tillukkede kasser. Disse må ikke fylles så meget at de renner over.

§ 8. Uten tillatelse fra politiet må ingen ta plass på offentlig sted for å selge varer. Politiet anviser stedet.

Handlende og andre næringsdrivende må ikke henge ut eller lagre varer eller gjenstander således at det hemmer ferdsele.

Kapital III.

§ 9. Når byggverk, mur, plankeverk, gjerder eller annen innhegning mot offentlig sted er i så dårlig stand at det kan føre til fare eller ulempe, kan politiet pålegge eieren, eller den som på hans

2. novbr. vegne har ansvaret, innen en fastsatt frist å treffe de foranstaltninger som finnes nødvendige.

§ 10. Kjellernedganger som rekker fram på offentlig sted, skal ha forsvarlig rekkverk av jern på sidene.

§ 11. Trær skal skjæres av greiner som er til hinder eller ulempe for ferdselen.

§ 12. Markiser, flaggstenger og lignende, skilter eller andre gjenstander som benyttes eller tjener som skilt mot offentlig sted, skal være forsvarlig festet.

§ 13. Lovlig oppslag må ikke av uvedkommende rives ned eller på annen måte skades.

Kapitel IV.

§ 14.

1. Bygnings- og sprengningsarbeid og alt arbeid på eller ut mot offentlig sted som kan føre med seg ulempe eller fare for ferdselen, skal i god tid på forhånd meldes skriftlig til politiet, som, eventuelt i samråd med bygningsrådet, kan påby de foranstaltninger som ansees nødvendige før arbeidet settes i gang.
2. Alle grøfter må være forsvarlig sperret. Når det er mørkt eller lite siktbart vær, skal det være tilstrekkelig med tente lykter ved grøften, sperringer, jordhauger og lignende.
3. Arbeid og rydning etter arbeid som er nevnt her, må gjøres ferdig snarest råd, og på slik måte at det hindrer ferdselen minst mulig.

§ 15. Heiseinnretninger, stiger og lignende som benyttes på eller ut mot offentlig sted, skal være tilstrekkelig sterke, forsvarlig og betryggende innrettet og skal være forsynt med forsvarlig stoppeinnretning.

Kapitel V.

§ 16. Det er forbudt å flytte eller ta bort, skjære eller risse i, skrive, male eller tegne på, bøye, rive løs eller på annen måte skade eller svine til, kaste, klatre eller drive lek i eller på de til offentlig nytte eller pryð bestemte gjenstander eller innretninger, som lys-, telefon-, telegrafstolper, vannledninger, pissoarer, brannsignalapparater, benker, papirkurver, innhegninger, rekkverk, stabbestein, statuer, trær, greiner, blomster og lignende.

Det samme gjelder hus, mur, plankeverk, port eller lignende som støter til offentlig sted.

§ 17. I parkanlegg er det forbudt å gå, sitte eller ligge på opparbeidede eller tilsådde anlegg og plener. Ingen må sitte på, trå eller gå over hegn eller gjerder som er satt opp omkring slike anlegg.

§ 18. På kirkegårder er det forbudt å kjøre, ri eller sykle, ta 2. novbr. med løse hunder, leke eller vise annen upassende oppførsel.

Kapitel VI.

§ 19. Det er forbudt:

1. å la tisper ferdes på offentlig sted i løpetiden,
2. å la hunder gå løse i offentlige parker, anlegg eller beplantninger, veier eller plasser som støter til slike anlegg, i tiden fra 15. april til 30. september,
3. på offentlig sted å erte hunder, hisse dem sammen, eller unnlata å holde sin hund tilbake når den i eiers eller følgers påsyn angriper eller forulemper noen.

§ 20. Hunder som er sinte eller har vist tilbøyelighet til å forulempe mennesker, hester eller kjøretøyer ved å gjø eller fare mot dem, skal etter politiets bestemmelse holdes i band eller være forsynt med forsvarlig munnkurv. Det samme gjelder hunder som politiet finner farlige på grunn av størrelse eller rase.

Overtres noen av bestemmelsene i §§ 19 og 20, kan politiet ta hunden i forvaring, bekjentgjøre dette, og hvis eieren innen 3 dager ikke henter hunden og betaler erstatning for voldt skade og omkostninger ellers i forbindelse med oppbringelsen, la den selge eller drepe.

§ 21.

1. Det er forbudt å la kyr, sauer og svin gå løse på offentlig sted. De kan drives i flokk når det skjer under forsvarlig tilsyn. Okser og sky hester må i alle tilfelle leies.
2. Hester og kreaturer må ikke tjores så nær offentlig sted at de kan komme inn dit.
3. Det er forbudt å la olme okser gå løse så de kan komme inn på offentlig sted.
4. Kjørende og ridende som forlater sin hest, skal sørge for at den er betryggende bundet eller har et betryggende tilsyn.

Kapitel VII.

§ 22. Enhver eier av hus eller grunn som vender mot offentlig sted i herredets tettbebyggelse, har uten særskilt pålegg plikt til å sørge for renhold og orden utenfor sin eiendom inntil midten av gate, vei eller lignende og på åpne plasser inntil 6 meter fra eiendommen.

§ 23. Rengjøring utenfor hus eller på grunn som er nevnt ovenfor, skal foretas minst en gang om uken og ellers når det er nødvendig.

2. novbr. Politiet kan påby at rengjøringen skal foretas oftere og til andre tider når det på grunn av forholdene eller ved spesielle anledninger anses nødvendig.

Avfall legges på steder som anvises av formannskapet.

§ 24. Ved pølse- eller iskrembuer eller lignende forretninger skal det hver kveld ved forretningstidens slutt gjøres rent for papir og annet avfall i den utstrekning avfallet skriver seg fra vedkommende forretning.

Det oppsamlede avfall skal straks fjernes.

Utenfor slike forretninger skal det være satt opp kasser eller kurver til oppsamling av papir og annet avfall.

Kapitel VIII.

§ 25. Uten politiets tillatelse må ingen holde konserter, oplesning, dramatiske forestillinger, skuespill eller andre offentlige forestillinger og forevisninger som omhandlet i lov av 22. mai 1875 §§ 1 og 4, holde skytebane, ringkasting og lignende eller som næring holde offentlig dans, karusell og lignende.

Sammenkomster med dans eller annen sammenkomst av utelukkende eller overveiende selskaperlig eller underholdende art må ikke holdes uten politiets tillatelse, dersom det er adgang for en ubestemt krets av personer eller for medlemmene av forening eller lignende sammenslutning.

Politiet kan sette som betingelse for tillatelsen at det betales for politioppsyn som anses påkrevd.

§ 26. Forestillinger eller sammenkomster som nevnt i § 25 må ikke holdes i tiden fra kl. 24 til kl. 8.

Politiet kan dog i særlige tilfelle gi dispensasjon fra denne bestemmelse.

§ 27. Den som vil holde forestilling, sammenkomst m. v. som nevnt i § 25, skal i god tid og senest tre dager på forhånd sende skriftlig søknad til politiet med opplysninger om tid og sted for arrangementet og hvem som er ansvarlig for dette.

Enhver som holder slik forestilling m. v. skal rette seg etter de ordens- og sikkerhetsregler som blir gitt av politiet, samt sørge for at intet usømmelig skjer eller vises.

§ 28. Ingen må avgi eller benytte lokale til forestillinger, sammenkomster m. v. som nevnt i § 25 uten at det er godkjent av brannstyre og politiet.

Politiet kan bestemme hvor mange personer det kan tas inn i slike lokaler.

Den som leier ut hus eller tomt til slike arrangementer, skal gjøre leieren oppmerksom på at politiets tillatelse må innhentes.

§ 29. Ved forestillinger, sammenkomster m. v. som nevnt i § 25 2. novbr. skal de besøkende iaktta orden og sømmelighet og må ikke med støy eller annen upassende opptreden forstyrre eller avbryte forestillingen m. v.

Berusede personer må ikke gis adgang.

§ 30. Politi og brannvesen har til enhver tid adgang til alle forestillinger, sammenkomster m. v.

§ 31. Politiet kan forby eller avbryte enhver forestilling, sammenkomst m. v. når den ved støy, musikk eller på annen måte forstyrrer den alminnelige fred og orden.

§ 32. For de i § 25, 1. ledd, nevnte forestillinger, forevisninger og tilstillinger skal det for hver forestilling m. v. eller forestillingsdag betales en avgift til herredskassen av 5 til 50 kroner etter politiets nærmere bestemmelse.

Fritatt for slik avgift er forestillinger, forevisninger m. v. som arrangeres til inntekt for veldedige eller almennyttige formål.

Kapitel IX.

§ 33. Det er forbudt å selge tobakk til barn under 15 år. Disse kan dog få kjøpt tobakk når det bringes med en datert og underskrevet rekvisisjonsseddel på et bestemt kvantum fra foreldre eller andre foresatte.

Det er forbudt å kjøpe tobakk til barn under 15 år eller overlate dem tobakk som gave, lån, bytte eller godtgjørelse.

Politiet kan frata barn under 15 år tobakk, tobakkspipe, munnstykke eller annet røykeredskap som barnet bruker til tobakksrøyking på offentlig sted eller i lags- og forsamlingshus. Disse ting leveres til barnets foreldre eller foresatte, som samtidig gjøres kjent med forholdet.

§ 34. Unnlater noen å utføre det han etter denne vedtekt har plikt til, kan politiet la det utføre og treffe nødvendige tiltak for å hindre at forsømmelsen volder skade eller ulempe. Omkostningene bæres av den som har voldt forsømmelsen.

§ 35. Overtredelse av denne vedtekt eller av de anvisninger eller påbud som er gitt i henhold til vedtekten, straffes etter straffelovens § 339 nr. 2, hvis den ikke rammes av strengere straffebud.

§ 36. Denne vedtekt trer i kraft 1 — en — måned etter at den er stadfestet av Justisdepartementet.

Skrivelse fra Kommunal- og arbeidsdepartementet.

Med dette blir det gitt stadfesting på vedtak av herredstyret i Målselv, Troms fylke, 2. september 1949 om oppheving av husleievedtekta for Målselv kommune.

2. novbr.

2. novbr. **Vedtaket lyder så:**

Paragrafene 37—39 i husleieloven oppheves i Målselv kommune. Vedtaket trer i kraft straks.

2. novbr. **Skrivelse fra Sosialdepartementet.**

I medhold av kgl. resolusjon av 24. februar 1939 fastsetter departementet med dette i samsvar med lov av 25. juni 1935 nr. 12 § 15 at den som i Selje herred, Sogn og Fjordane fylke, gjør seg en næring av å drive herberge, derunder gjestgiveri, pensjonatvirksomhet og annen utleie av enkeltrom, eller bevertning med mat eller drikke, fra 1. januar 1950 skal ha bevilling.

3. novbr. **Skrivelse fra Sosialdepartementet.**

I medhold av kgl. resolusjon av 24. februar 1939 stadfester departementet med dette i samsvar med lov av 25. juni 1935 nr. 12 § 18, annet ledd, den vedtekt om særlige åpnings- og lukningstider for bevertningssteder i Narvik som ble vedtatt i Narvik bystyre 21. juli 1949. Vedtekten skal gjelde fra 15. november 1949 og får slik ordlyd:

§ 1. Bevertningssteder kan holdes åpne alle dager fra kl. 6 til kl. 24. For bevertningssteder hvor det er adgang til å skjenke øl eller vin gjelder dog at disse steder må lukke til den tid da skjenkingen etter lov eller vedtekt må opphøre.

Politiet kan for enkelt anledning dispensere fra lukningsbestemmelsen i denne paragraf.

§ 2. Overtredelse av bestemmelsene i denne vedtekt straffes etter straffelovens § 339 nr. 2.

3. novbr. **Skrivelse fra Sosialdepartementet.**

I medhold av kgl. resolusjon av 24. februar 1939 fastsetter departementet med dette i samsvar med lov av 25. juni 1935 nr. 12 § 15 at den som i Kåfjord herred, Troms fylke, gjør seg en næring av å drive herberge, derunder gjestgiveri, pensjonatvirksomhet og annen utleie av enkeltrom eller bevertning med mat eller drikke, fra 1. januar 1950 skal ha bevilling.

Videre stadfester departementet i medhold av samme resolusjon og i samsvar med samme lovs § 18, annet ledd, den vedtekt om særlige åpnings- og lukningstider for bevertningssteder i Kåfjord herred som ble vedtatt i herredstyremøte 15. juni 1949. Vedtekten skal gjelde fra 15. november 1949 og får slik ordlyd:

§ 1. Bevertningsstedene skal være lukket fra kl. 22 til neste morgen kl. 8, på søn- og helligdager til kl. 16. Dette gjelder ikke den bevertning som foregår til reisende og spisegjester i hoteller og

andre herberger. Dog skal kafeer med venterom for reisende på rute- 3. novbr.
dager kunne holde åpent fra kl. 6.

§ 2. Overtredelse av disse bestemmelser straffes etter loven,
jfr. straffelovens § 339 nr. 2.

Skriv frå Landbruksdepartementet.

3. novbr.

I samsvar med lov frå 14. juli 1893 og kongeleg resolusjon frå
7. desember 1923 vert hermed stadfest dette vedtaket gjort av Bø
heradstyre, Telemark fylke, i møte 15. september 1949, om bruk
av piggtråd til gjerde i heradet:

1. Piggtråd kan nyttast til gjerde på desse vilkåra:
 - a. Trådane må vera fest med krampar til stolpar som ikkje
må stå meir enn 2,5 meter frå kvarandre.
 - b. Høgste piggtråden skal vera minst 1 meter over marka og
lægste tråden skal ikkje liggja høgare enn 0,30 meter over
marka.
 - Avstandet mellom trådane skal ikkje vera meir enn
0,40 meter.
 - c. Gjerde med piggtråd skal setjast opp på forsvarleg måte og
haldast godt i stand.
2. Piggtråd kan ikkje nyttast til gjerde mot annan manns eigedom
utan samtykke frå eigaren, eller langs privat veg utan samtykke
frå eigaren, eller dei som har bruksrett til vegen.
3. For gjerde langs offentleg veg gjeld dei føreseigner som til kvar
tid er fastsett av fylkesvegstyret.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

8. novbr.

I henhold til § 27 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924
stadfester departementet vedtak av Vemundvik herredstyre,
Nord-Trøndelag fylke, i møte 15. oktober 1949 om regulering
av en del av Kleppen, Vemundvik.

Samtidig stadfester departementet i henhold til lovens § 3 her-
redstyrets vedtak samme dag om vedtekter i tilknytning til regule-
ringen.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Det regulerte område er på planen vist ved regulerings-
grense. Innenfor denne begrensningslinje skal bebyggelsen plasseres
i forhold til gater og plasser som vist på planen.

§ 2. Bebyggelsen skal være åpen, villamessig med våningshus
på ikke over fulle 2 etasjer og uthus i 1 etasje. Bebyggelsen plasseres
i forhold til gater og plasser som vist på planen. Bygningsrådet kan
tillate at bygningene trekkes lenger inn på tomten. Uthus løses enten
som tilbygg eller frittstående.

8. novbr.

Over to naboeiendommer kan oppføres et dobbelthus, vertikal-delt i nabogrensen eller to enkelthus sammenbygget uten brann-gavl når eiendommenes samlede bebyggede areal ikke overskrider 150 m².

§ 3. Våningshusenes størrelse må ikke overstige 10 % av tomtens nettoareal. Gesimshøyden må ikke være over 7 m og mønehøyden ikke over 9 m. For 1-etasjes hus må gesimshøyden ikke være over 4 m.

Uthusenes størrelse må ikke overstige 30 m².

§ 4. Butikker, lager, mindre verksteder m. v. kan innredes hvor det etter bygningsrådets skjønn ikke medfører ulemper for de omboende.

§ 5. Bygningens takvinkel og farge, samt farge på gjerder må godkjennes av bygningsrådet.

§ 6. Forhager, gårdsrom osv. må gis en tiltalende utforming og behandling. Bygningsrådet kan kreve utarbeidet felles plan for enkelte områder som viser uthus, beplantning, tørkeplasser, plass for søppelkasser og lignende.

§ 7. Mot regulert veg og mot nabo må settes opp passende gjerder som godkjennes av bygningsvesenet. Gjerdene må ikke være over 1 m høye.

§ 8. Ingen tomt må beplantes med trær som kan virke generende for naboer.

§ 9. Parsellselger er ikke berettiget til ved privat servitutt å etablere forhold som står i strid med disse vedtekter.

§ 10. Unntak fra disse vedtekters §§ 2, 3 og 7 kan, hvor særlige grunner taler for det, tillates av bygningsrådet innenfor rammen av bygningsloven og de alminnelige vedtekter for vedkommende sted.

9. novbr.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 og § 65 i lov om brannvesenet av 15. august 1908 bestemmer departementet at de nevnte lover skal gjelde for Tomter, Knapstad og Elvestad i Hobøl herred, Østfold fylke, innenfor disse grensene:

1. Tomter bygningsdistrikt:

Grensen begynner ved bekken under jernbanebroen ved Solberg, følger bekken mellom Solberg og Øyen fram til Wegger gård og derfra til nedrammet jernpel ved Tomterelven ved Nordal. Videre følger grensen Tomterelven til nedrammet jernpel i fjellet sørvest for vegbrua ved Dal, derfra til jernpel ved bygdevegen ved Tolfshus gnr. 4, bnr. 1 og videre i rett linje til utgangspunktet ved Solberg jernbanebro.

I tillegg hertil kommer en stripe på 150 m på hver side av 9. novbr. bygdevegen fra riksveg nr. 7 ved Wegger bro fram til Myra gård.

2. Knapstad bygningsdistrikt:

Grensen begynner ved Myhre jernbaneundergang og følger bygdegrensen vestover til en bekk som går gjennom eiendommen Lippestad. Videre følger grensen denne bekken nordover over Lippestad gnr. 38, bnr. 1 og videre over gnr. 38, bnr. 2 til gammel nedlagt hovedveg og følger denne østover til østsiden av Egeberg gård. Derfra går grensen sørover langs veg som går tilbake til utgangspunktet.

3. Elvestad bygningsdistrikt:

Grensen begynner ovenfor Klingenberg, hvor bekken går inntil riksvegen, følger så bekken ned til Hobølelven og derfra nordover til broen ved Nesset. Derfra følger grensen nedlagt hovedveg ned til riksveg nr. 6 og langs denne fram til eiendommen Tingulstads grense, følger denne ned til bekken ved Skaug og går videre langs bekken ned til Hobølelven. Videre går grensen langs elven fram til riksveg nr. 6. Fra Hobøl bro går grensen langs eiendomsgrensen mellom Bovim nordre og Bovim søndre og mellom Bovim nordre og Riggesev fram til utgangspunktet.

Grensene er avmerket på kart som blir oppbevart i departementet.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

9. novbr.

I henhold til § 67 i lov om brannvesenet av 15. august 1908 stadfester departementet vedtak av Fana herredstyre, Hordaland fylke, i møte 20. oktober 1949 om tilleggsbestemmelse til brannlovens § 5 for Fana sålydende:

Brannstyret kan også for andre bygninger påby sikkerhetsforanstaltninger og mindre endringer som anses påkrevd til betryggelse mot ildsfare. Således anbringelse av ildsikkert glass, innvendige vinduer mot trapperom og innbygging av kjellertrapp i forbindelse med ildsikre dører mot kjelleren samt anbringelse av redningsstiger.

Bestemmelser om erstatning av tapte rasjone-10.novbr. ringslegitimasjoner.

(Gitt 10. november 1949 av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet i medhold av lov nr. 5 av 14. mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornödenheter og andre varer og kongelig resolusjon av 20. februar 1948.)

§ 1. Disse bestemmelser gjelder erstatning for tap av rasjoneringskort, rasjoneringsmerker og kjøpeanvisninger som er utstedt

10. novbr. og utlevert i samsvar med bestemmelser om forsyning og rasjonering som sorterer under Forsynings- og gjenreisningsdepartementet.

§ 2. Søknad om erstatning som nevnt i § 1, skal settes opp skriftlig og inneholde:

- a. Opplysning om hvilke legitimasjoner som er kommet bort og når og hvorledes de gikk tapt.
- b. Erklæring om at de tapte legitimasjoner straks vil bli innlevert hvis de kommer til rette.
- c. Erklæring på ære og samvittighet om at de gitte opplysninger er riktige.
- d. Erklæring om at søkeren er kjent med at det er straffbart å avgi falsk forklaring for offentlig myndighet.

Søknad fra forbruker skal videre inneholde opplysning om den tapte rasjoneringslegitimasjon var påført navn og adresse.

§ 3. Erstatning som nevnt i § 1 ytes ikke med mindre tapet uten ugrunnet opphold er anmeldt til politiet og bekreftet avskrift av søkerens politiforklaring er vedlagt søknaden.

Vedkommende forsyningsmyndighet kan gjøre unntak fra bestemmelsen i 1. ledd hvis det anses på det rene at tapet skyldtes brann, forlis eller lignende ulykker.

§ 4. Når det foreligger søknad i samsvar med §§ 2 og 3 og det ikke er grunn til å tvile på riktigheten av de gitte opplysninger, har vedkommende forsyningsmyndighet etter reglene i §§ 6 og 7 adgang til å yte erstatning ved utlevering av ny legitimasjon eller ved godskrivning på søkerens merkekonto.

De nye legitimasjoner skal ved stempeling eller på annen måte merkes slik at det tydelig framgår at de er utlevert som erstatning for tapte.

§ 5. Vedkommende forsyningsmyndighet skal føre register over de som har fått utlevert nye rasjoneringslegitimasjoner som erstatning for tapte.

Når en forsyningsnemnd har gitt erstatning til handlende for tap av rasjoneringslegitimasjoner, skal den i hvert tilfelle sende melding om dette til vedkommende direktorat med opplysning om det kvantum som er godskrevet eller anvist.

Ved melding om flytning til en annen kommune skal forsyningsnemnda gi opplysning om, og i tilfelle når, den som flytter har fått erstatning for rasjoneringslegitimasjoner i tiden etter 8. mai 1945.

§ 6. Tap av anvisninger erstattes av den forsyningsmyndighet som har skrevet dem ut. Dog skal erstatning til handlende for tap av anvisninger på tekstilvarer, og likeledes for tap av rasjoneringsmerker som er fraklippet rasjoneringskort ved salg eller utlevering av rasjonerte varer, gis av den forsyningsmyndighet som den hand-

lende skal levere rasjoneringsoppgjør til. Videre skal tap av anvisninger på tekstilvarer utskrevet av en forsyningsnemnd til forbruker, erstattes av den forsyningsnemnd hvor forbrukeren er registerført.

Erstatning som nevnt i 1. ledd gis når det gjelder handlendes tap av anvisninger og merker for tekstilvarer ved godskriving på søkerens merkekonto og for øvrig ved utlevering av ny anvisning.

Erstatning til forbruker for tap av anvisning på tekstilvarer skal ikke gis med mindre det er på det rene at tapet skyldes brann, forlis eller lignende omstendigheter som forbrukeren ikke har vært herre over.

Når en person etter 8. mai 1945 to eller flere ganger har fått erstattet forbrukeranvisning på kraftfôr, skal erstatning av slik anvisning ikke gis med mindre særlige grunner taler for det.

§ 7. Tap av rasjoneringskort erstattes av forsyningsnemnda i den kommune hvor søkeren er registerført ved utlevering av nye kort.

- a. Rasjoneringskort for matvarer fraklippes merker fram til den dag tapet ble meldt til politiet eller forsyningsnemnda. Merker som etter de foreliggende opplysninger var benyttet til lovlig forskuddskjøp skal også fraklippes.

Når det foreligger spesielle grunner, særlig når søkeren tidligere har fått erstattet tapte kort, kan nemnda klippe fra de merker som lovlig kunne vært brukt den dag tapet ble meldt.

Personer som i tiden etter 8. mai 1945 to eller flere ganger har fått erstattet tapte rasjoneringskort for matvarer, kan bare gis erstatning ved utlevering av ett feriekort hver 14. dag i resten av perioden.

På kort med merker som gjelder for ekstrarasjoner av matvarer over et lengere tidsrom, skal de merker klippes fra som var kunngjort gyldige for kjøp den dag tapet ble meldt til politiet eller forsyningsnemnda. Dog kan nemnda unnlate å klippe merker når det på betryggende måte godtgjøres at merkene ikke var benyttet, og søkeren etter 8. mai 1945 ikke har fått erstattet tapte rasjoneringskort for matvarer.

Rasjoneringskort som bare kan brukes ved kjøp i en bestemt forretning, erstattes uten hensyn til bestemmelsene i § 3 1. ledd når det foreligger erklæring fra vedkommende kjøpmann om at han har klippet kundebeviset. På erstatningskortet fraklippes kundebeviset og alle merker som på tapsdagen var kunngjort gyldige for salg.

- b. Tapte skotøykort som hører til en serie hvor det er gjort gyldig ekstramerker for kjøp av gummiarbeidsstøvler og -slagstøvler, erstattes med et skotøykort av siste kortutdeling av tilsvarende serie som det tapte. Erstatningskortet skal inneholde det sist

10. novbr.

gyldiggjorte ekstramerke for kjøp av gummiarbeidsstøvler og — slagstøvler. Dette merke skal fraklippes hvis søkeren tidligere har fått erstattet skotøykort.

- c. Ved erstatning til forbruker for tap av tekstilrasjoneringskort har nemnda adgang til å tildele nytt kort uten fraklipp av gyldige merker ved første gangs søknad fra kortinnehaver, men skal ved annen gangs søknad om erstatning for tap av tekstilrasjoneringskort fraklippe minst halvparten av alle gyldige merker og har adgang til å fraklippe samtlige gyldige merker hvis søkeren gjentatte ganger har søkt om erstatning for tap av rasjoneringskort (uten omsyn til kortslag).

Ved tredje gangs søknad om erstatning for tap av tekstilrasjoneringskort skal erstatning vanligvis ikke gis med mindre tapet skyldes omstendigheter som kortinnehaveren ikke har hatt kontroll over (f. eks. tap ved forlis, brann eller lignende ulykker).

Under enhver omstendighet skal erstatningskortet fraklippes det antall merker som søkeren oppgir å ha nyttet.

§ 8. Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Samtidig oppheves:

- a. Forsynings- og gjenreisningsdepartementets bestemmelser av 8. april 1947 om erstatning av tapte rasjoneringslegitimasjoner.
- b. § 10 i Direktoratet for Industriforsynings bestemmelser av 1. juli 1947 om gjennomføring av Forsynings- og gjenreisningsdepartementets bestemmelser av 27. juni 1947 om produksjon og omsetning av tekstilvarer, samt instruksjer som for øvrig er gitt av Direktoratet for Industriforsyning om erstatning for tap av rasjoneringslegitimasjoner for tekstilvarer og skotøy (jfr. rundskrivelse LS. 13 og TR. 20).

10. novbr.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924, nr. 2, bestemmer departementet i samsvar med vedtak av Hedrum herredstyre 31. august 1948 at loven skal gjøres gjeldende for et område ved Bommestad bru i Hedrum herred, Vestfold fylke, innenfor disse grensene:

Utgangspunktet er et punkt på Nanset bygningskommunes nordgrense beliggende 500 meter vest for Lågen. Herfra i nordøstlig retning til diket på vestsiden av riksvei nr. 275, videre i østlig retning langs grensen mellom Reinemo gnr. 29, bnr. 1 og Reinemo nedre gnr. 29 bnr. 2 og 3 til Lågen, over Lågen til munningen av Såtutbekken nord for Bommestad gård, følger bekkefareet (Såtutbekken) videre til myren ved den gamle nedlagte riksvei og herfra i sørvestlig retning over Rolighetsåsen. Videre langs høyderyggen

vest for Rolighet gård og fortsetter i samme retning til herreds- 10. novbr. grensen mellom Hedrum og Tjølling ved Lågen.

Grensene er tegnet inn på et kart som oppbevares i departementet.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

10. novbr.

Med hjemmel i § 4 i sunnhetsloven av 1860 med senere endringer, jfr. kgl. resolusjon av 23. mai 1947, gis herved stadfesting på vedtak av Kristiansund bystyre i møte 21. desember 1948 om endring av § 13, punkt 3 i helseforskriftene for Kristiansund, således at den kommunale renovasjon også skal omfatte Nordlandet. Etter den stadfestede endring i helseforskriftene utgår følgende passus i § 13, punkt 3:

Gårdeiere på Kirkelandet, Gomalandet og Innlandet, hvor kommunalt renholdsverk er innført, skal være forpliktet til å la tømning av privet og bosskasser besørge av verkets folk og herfor betale en avgift som fastsettes av kommunestyret med vedkommende departements approbasjon. Helserådet kan dog fritta for plikten når forholdene i det enkelte tilfelle taler for det.

I stedet herfor inntas følgende bestemmelse:

Gårdeiere i Kristiansund kommune skal være forpliktet til å la renovasjon besørge av det kommunale renholdsverk og betaler herfor en avgift som fastsettes av kommunestyret med vedkommende departements approbasjon. Helserådet kan dog fritta for plikten når forholdene i det enkelte tilfelle taler for det.

Kongelig resolusjon.

11. novbr.

I. Følgende bestemmelser i kgl. resolusjon av 8. august 1947 om syketrygdpremien for sjømenn i utenriks fart skal lyde:

§ 1, 2. ledd: Den månedlige premie blir å betale med kr. 12 av medlemmet selv, kr. 7 av arbeidsgiveren, kr. 9 av staten og kr. 2 av kommunene.

§ 3. Sentraltrekkkontoret skal ved oppgjør av kommuneskatt holde tilbake kommunenes premiedel etter regler fastsatt av Sosialdepartementet.

II. Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon.

11. novbr.

I medhold av lov av 8. juli 1949 om produksjon, transport og omsetning av agn fastsettes bestemmelser om omsetning m. v. av agn i samsvar med et framlagt utkast.

11. novbr. Utkastet lyder så:

§ 1. Produksjon av frossen stor- og vårsild til agn i Finnmark, Troms og Nordland fylker kan bare foretas gjennom Agnsildsentralen, som er en sammenslutning av firmaer som tidligere har drevet slik produksjon. Agnsildsentralens vedtekter skal være godkjent av Fiskeridepartementet.

I Finnmark og Troms fylker, samt i Vesterålen kan salg av slikt agn bare skje gjennom S/L Fiskernes Agnforsyning.

Salg av slikt agn i Lofoten og sønnenforliggende distrikter i Nordland fylke kan bare skje gjennom Agnsildsentralen.

§ 2. Omsetning i Nordland, Troms og Finnmark av fersk og annen frossen agnsild enn den som er omhandlet i § 1 skal inntil videre skje gjennom S/L Fiskernes Agnforsyning.

Firmaer som vil selge sådant agn gjennom S/L Fiskernes Agnforsyning skal være godkjent av Fiskeridirektøren.

Fra bestemmelsen om at agn skal selges gjennom S/L Fiskernes Agnforsyning kan det gjøres unntakelser for bestemte distrikter.

Salg fra agnproduserende firmaer direkte til fisker som avhenter silden på produksjonsstedet samt salg av fersk sild til agn fra sildefisker direkte til agnforbruker kan skje uhindret av forannevnte bestemmelser.

§ 3. På betingelser som fastsettes av Fiskeridirektøren skal S/L Fiskernes Agnforsyning ha enerett til omsetning av reker til agn i Lofoten og den del av Steigen sorenskriveri som ligger innenfor Lofoten oppsynsdistrikt, i Vesterålen og i Troms fylke.

§ 4. Det er forbudt for skjellgravere å selge eller på annen måte overdra agnskjell — mytilus modiola — (orskjell, vobskjell, hesteskjell, kuskjell) til andre enn S/L Fiskernes Agnforsyning, liksom det er forbudt for andre enn S/L Fiskernes Agnforsyning å kjøpe eller på annen måte erverve slik agnskjell fra gravere.

Fiskeridepartementet kan fastsette nærmere betingelser for S/L Fiskernes Agnforsynings utøvelse av eneretten til omsetning av agn-skjell.

§ 5. Så lenge Lofotoppsynet er satt, er det i Lofoten, og den del av Steigen sorenskriveri som ligger innenfor Lofoten oppsynsdistrikt, forbudt å omsette fersk og frossen sild, skjell, akkar og reker til agn uten at det for vedkommende parti foreligger samtykke fra et utvalg som oppnevnes av Fiskeridepartementet. Utvalget kan fastsette nærmere betingelser for slikt samtykke. Det kan videre kreve agnpartier omsatt på bestemte steder i nevnte distrikt og kan påby lagring av agnpartier som tilføres distriktet.

Ethvert agnparti som aktes omsatt i foran nevnte distrikt, må av vedkommende firma anmeldes til utvalget etter regler som gis av dette.

Fiskeridepartementet kan fastsette nærmere instruks for utvalgets virksomhet ut over det som er omhandlet i første og annet ledd. 11. novbr.

Etter samråd med Agnutvalget og S/L Fiskernes Agnforsyning treffer utvalgsformannen beslutning om fra hvilken tid det skal være tillatt å nytte skjell til agn i Lofoten oppsynsdistrikt.

§ 6. Kasser som brukes til pakking av fersk og frossen agnsild, skal av pakken merkes med fullt firmanavn (svimerke, sjablon eller gummistempel).

§ 7. I den tid Lofotoppsynet er satt er det i Lofoten og den del av Steigen sorenskriveri som ligger innenfor Lofotens oppsynsdistrikt forbudt å omsette agn som agent eller kommisjonær med mindre Fiskeridepartementet har gitt tillatelse til å drive slik virksomhet.

Agent og kommisjonær må rette seg etter de bestemmelser om salg og kontroll med salget som fastsettes i medhold av denne resolusjon. Jfr. bestemmelsene i § 5.

§ 8. Fiskeridepartementet eller den departementet bemyndiger kan dispensere fra disse bestemmelser.

§ 9. Overtredelse av foranstående bestemmelser er straffbar, jfr. § 6 i lov om produksjon, transport og omsetning av agn av 8. juli 1949.

§ 10. Denne resolusjon trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon.

11. novbr.

I. Konsesjongrensene etter skogkonsesjonsloven av 18. september 1909 og jordkonsesjonsloven av 10. desember 1920 nedsettes — i medhold av samme lovers paragrafer henholdsvis 5 og 4 — slik:

Etter skogkonsesjonslovens § 2, § 3, første og annet ledd og § 4 til 100 dekar.

Etter jordkonsesjonslovens § 1, første ledd, til 25 dekar og etter § 1, tredje ledd, til 100 dekar for Frol herred, Nord-Trøndelag fylke.

II. Kongelig resolusjon av 16. mai 1911 om nedsettelse av skogkonsesjongrensen for det daværende Levanger herred, oppheves for så vidt angår det senere utskilte Frol herred.

III. Denne resolusjon trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon.

11. novbr.

I medhold av mellombels lov av 30. juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd fastsettes følgende alminnelige forskrifter om priser og andre ervervsmessige forhold:

11. novbr.

Kapitel I.

Alminnelige bestemmelser om priser.

§ 1. Høyeste lovlige pris.

Som høyeste lovlige pris for en ting, ytelse eller rettighet gjelder den som er fastsatt i eller følger av særskilte bestemmelser om maksimalpriser, maksimalavanser eller andre særskilte prisbestemmelser, jfr. §§ 26—29, 31 og 34. Dersom det ikke er fastsatt slike særbestemmelser, må en pris ikke være høyere enn tillatt etter reglene i kapitel II.

§ 2. Forbud mot å ta eller kreve ulovlig pris eller ekstragodtgjørelser som gjør prisen ulovlig.

Det er forbudt ervervsdrivende ikke bare å ta høyere pris enn lovlig, men også å avtale eller kreve høyere pris. En ervervsdrivende skal anses for å kreve den pris han oppgir i henvendelser til kunder, såsom i annonser eller priskuranter eller ved prismerking av varer eller ved prisoppslag på forretningsstedet.

Ved avgjørelsen av hvilken pris som er tatt, avtalt eller krevd, må også regnes med ekstragodtgjørelse eller annen økonomisk fordel som øker vederlaget. Dersom den ting som leveres eller den ytelse som utføres er av dårligere kvalitet enn den prisen gjelder for, må det innrømmes rimelig prisavslag.

§ 3. Adgang til å ta lavere pris.

Dersom prismyndighetene ikke uttrykkelig har bestemt noe annet, kan en ervervsdrivende alltid ta lavere pris enn den som det er adgang til å regne i samsvar med disse forskrifter, eller som er fastsatt ved andre prisbestemmelser.

Når prismyndighetene ikke har fastsatt eller godkjent minstepriser, er det forbudt for ervervsdrivende eller for sammenslutninger eller grupper av ervervsdrivende eller representanter for slike sammenslutninger eller grupper å sette i verk tvangsmidler mot en ervervsdrivende fordi han har tatt for lave priser, eller ellers søke å presse ham til å ta høyere pris enn han selv finner grunn til, jfr. §§ 33—34.

§ 4. Forbud mot at kjøper tilskynder til prisovertreidelser.

Det er forbudt en kjøper eller mottaker å tilskynde noen til å overtre prisbestemmelser ved å tilby eller innrømme ulovlig høy pris eller annen fordel som den ervervsdrivende ikke har lovlig adgang til å betinge seg.

Kapitel II.

11. novbr.

Regler om prisberegningen når prismyndighetene ikke har fastsatt annet.

A. Hovedregel for alle erverv.

§ 5. *Forbud mot urimelige priser.*

Når prismyndighetene ikke har fastsatt noe annet, må de ervervsdrivende sette sine priser slik at de ikke blir urimelige.

En pris skal anses urimelig dersom den er høyere enn påkrevd for å dekke de nødvendige og lovlige kostnader med tillegg av rimelig fortjeneste, utregnet i samsvar med de nærmere regler i §§ 6—9. I de erverv som er nevnt i §§ 13—25, skal avgjørelsen av om en pris er urimelig treffes etter de retninglinjer som der er fastsatt.

Er en pris høyere enn den som er gjengs i distriktet, jfr. § 34, blir den å anse som urimelig dersom det ikke godtgjøres at den på grunn av særlige forhold likevel må anses forsvarlig etter reglene i §§ 6—9 eller §§ 13—25.

B. Nærmere regler for prisfastsettelsen i industri, håndverk og andre erverv som ikke går inn under særreglene i §§ 13—25.

§ 6. *Kostnadsberegning.*

Som nødvendige regnes bare kostnader som går med når bedriften drives på rasjonell og forsvarlig måte. En skal derfor se bort fra merkostnader som skyldes mangelfull teknisk eller økonomisk rasjonalisering, for dyre innkjøp, sløsing med materialer, unødvendig lang arbeidstid, overflødig bruk av mellommenn eller andre forhold som fører til unødvendige merkostnader. Kostnadene skal heller ikke i noe tilfelle føres opp med større beløp enn de som virkelig går med. Ulovlige merpriser må ikke medregnes. Det må ikke regnes fortjeneste i de poster som føres opp som kostnader. Også ellers skal en ved kostnadsberegningen gå fram etter god forretningsskikk og på samfunnsmessig forsvarlig måte.

I samsvar med bestemmelsene i foregående ledd gjelder følgende nærmere regler:

1. Materialkostnader:

Kostnader til varer som er gått med til framstilling av en ting eller utføring av en ytelse, må ikke regnes med større beløp enn svarende til lovlig kostpris etter fradrag for rabatter og andre fordeler. Som slike fordeler anses også inntekt ved retur, salg eller ny bruk av emballasjen eller ved salg eller annen bruk av avfall

11. novbr. eller biprodukter. Bedriften kan dog unnlåte å gjøre fradrag for kontantrabatt på inntil 2 %, forutsatt at den mottatte kontantrabatt trekkes fra det beløp som føres opp til dekning av renter av lånt kapital, eller tas i betraktning ved fastsettelsen av den fortjeneste som regnes i tillegg til de lovlige og nødvendige kostnader.

2. Lønnskostnader.

Kostnader til lønn må ikke regnes med større beløp enn det faktisk utbetales og ikke i noe tilfelle med mer enn tillatt etter lov eller etter særskilte forskrifter om hvilke lønnskostnader som kan legges til grunn ved prisfastsettelser.

Lønn til innehavere, aksjonærer og andre som er økonomisk interessert i bedriften og som arbeider i den, må ikke regnes med høyere beløp enn vanlig og lovlig for tilsvarende arbeid i andres tjeneste.

3. Avskrivning som kostnad.

Uten samtykke av prismyndighetene må det ikke som kostnad regnes med større beløp til avskrivning på anlegg og driftsmidler enn etter følgende regler:

- Avskrivningen regnes på grunnlag av anleggets eller driftsmidlenes opprinnelige verdi.
- Det regnes med den sats som likningsmyndighetene godkjenner for ordinær avskrivning, således ikke med satser for overpris-avskrivning eller annen ekstraordinær avskrivning.
- Avskrivning regnes bare i den tid det tar for at anlegget eller driftsmidlet kunne vært helt avskrevet etter de avskrivnings-satser som det etter punkt b) er adgang til å regne med.

4. Vedlikeholdskostnader.

Som vedlikeholdskostnad må ikke tas med større beløp enn det etter forholdene til enhver tid kreves til normalt årlig vedlikehold for vedkommende bedrift. Kostnader til ombygnings- og nybygningsarbeider, vesentlige nyanskaffelser og innredningsarbeider og andre arbeider eller anskaffelser av mer varig verdi fordeles over flere år etter reglene i punkt 3 om avskrivning. Dette gjelder uten hensyn til om arbeidene er utført av bedriftens egne folk.

5. Utgifter som ikke tas med.

Blant kostnadene må ikke tas med:

- Ordinære eller ekstraordinære inntekts- og formuesskatter, såsom skatt på bankinnskudd, fondsskatt, alderstrygdavgift, engangsskatt, verneskatt og krigsskadeavgift og avgift eller premie for krigsskadetrygd for faste eiendommer, løsøre og varelagre.

11. novbr.

- b) Avgift til arbeiderfondet.
- c) Premier til pensjonsforsikringer og annen livsforsikring som ikke er særskilt godkjent av Prisdirektoratet eller er i samsvar med regler som direktoratet gir.
- d) Gaver, gratialer og tantiemer. Prisdirektoratet kan dog samtykke i kostnadsføring av tantiemer til funksjonærer og arbeidere for så vidt tantiemen må anses som en del av den avtalte lønn.
- e) Renter av egen kapital.
- f) Andre utgifter som ikke kan anses som indirekte eller direkte kostnader ved framstilling eller omsetning av tingen eller utføring av ytelsen.

6. Kostnadsfordeling og kapasitetsutnyttning.

De kostnader som det ikke er praktisk mulig å belaste tingene eller ytelsene direkte, fordeles etter vanlig anerkjente prinsipper for kostnadsfordeling på de ting som framstilles eller de ytelser som utføres. Kostnader som ikke varierer vesentlig med omfanget av virksomheten, må herunder ikke fordeles med et større beløp pr. ting, ytelse eller mengdeenhet enn hva tilfelle ville være med et normalt omfang av virksomheten.

7. Gjennomsnittskostnader.

Dersom en ervervsdrivende samtidig her i landet har flere partier råvarer eller hjelpestoffer av samme slag til forskjellige priser, kan han regne med gjennomsnittskostnad for partiene. Ved gjennomsnittsberegningen må det tas hensyn til størrelsen av hvert parti slik at de samlede kostnader ikke blir større enn om det var kalkulert med de faktiske kostnader for hvert enkelt parti. Gjennomsnittsberegningen kan revideres når den ervervsdrivende får nye partier eller hjelpestoffer med andre kostnader. Ved den nye gjennomsnittsberegning må resten av de partier som er tatt med i den tidligere gjennomsnittsberegning, føres opp etter den gjennomsnittskostnad som da ble regnet ut og ikke etter partienes opprinnelige kostnader.

I den utstrekning det er sedvanemessig, kan det også foretas gjennomsnittsberegning for andre kostnader av samme slag. Bestemmelsene i første ledd får i så fall tilsvarende anvendelse. Ved bruk av gjennomsnittsberegning skal det av daterte opptegnelser framgå hvordan gjennomsnittsberegningen er utført.

Dersom det ikke foretas gjennomsnittsberegning, må en ervervsdrivende som har forskjellige partier råvarer av samme slag, nytte de forskjellige partier i den rekkefølge han har fått dem. Dette gjelder tilsvarende ved kostnadsberegningen ellers.

11. novbr.

§ 7. *Fortjeneste.*

Ved bedømmelsen av hva som skal anses som rimelig fortjeneste, skal foruten til den egenkapital som er nyttet til bedriften og den risiko som er forbundet med virksomheten, legges særlig vekt på hvorledes bedriften drives. Dersom bedriften drives rasjonelt og forsvarlig, kan regnes slikt fortjenestetillegg som er nødvendig for en rimelig forrentning av egenkapitalen. I rimelig utstrekning kan beregnes høyere fortjeneste dersom bedriften som følge av rasjonalisering har satt sine priser ned under det vanlige i bransjen eller ellers har gjort særlig produktiv innsats av samfunnsmessig betydning.

§ 8. *Plikt til revisjon av kostnadsberegninger og til å sette ned prisene dersom kostnadene går ned.*

De ervervsdrivende skal foreta revisjon av sine kostnadsberegninger så snart det inntreffer forandringer av betydning i enkelte kostnadsposter, eller det er grunn til å anta at kostnadene pr. vareenhet er blitt mindre som følge av større produksjon eller avsetning eller på grunn av andre forhold. Dersom prismyndighetene ikke bestemmer noe annet, skal alminnelig revisjon av kostnadsberegningene i hvert fall foretas ved utløpet av hvert kvartal i kalenderåret. En kostnadsforandring skal når prismyndighetene ikke bestemmer noe annet, anses av betydning dersom den utgjør minst 2 % av de samlede kostnader etter den beregning som lå til grunn for fastsettelsen av prisene.

Dersom det ved revisjon av kostnadsberegningene viser seg at kostnadene er blitt lavere enn forutsatt ved prisfastsettelsen, skal prisene straks settes ned tilsvarende, jfr. dog § 7 og § 9, siste ledd.

§ 9. *Gjennomsnittspriser.*

For flere varepartier av samme slag som en ervervsdrivende samtidig har her i landet, kan han regne en gjennomsnittspris på grunnlag av de priser som gjelder for de enkelte partier.

Ved gjennomsnittsberegningen må det tas hensyn til størrelsen av hvert vareparti, slik at den ervervsdrivende ikke får større fortjeneste enn om hvert parti hadde vært særskilt prissatt. Gjennomsnittsprisen kan revideres når den ervervsdrivende får nye varer til andre priser. Ved den nye gjennomsnittsberegning må resten av de varepartier som har vært tatt med i den tidligere gjennomsnittsberegning, føres opp etter den gjennomsnittspris som da ble regnet ut, og ikke etter sin opprinnelige pris.

Det må gjøres daterte optegnelser som tydelig viser hvorledes gjennomsnittsberegningen er utført.

Dersom det ikke foretas gjennomsnittsberegning, må den ervervsdrivende når han har forskjellige partier varer av samme slag, selge partiene i den rekkefølge han har fått dem.

§ 10. *Forbud mot å ta høyere priser enn lovlig pr. 17. september 1949.*

Ervervsdrivende må inntil videre ikke ta høyere pris for en ting eller ytelse enn den han hadde lovlig adgang til å regne pr. 17. september 1949 med mindre prismyndighetene har samtykket i forhøyelse eller bestemt at den ervervsdrivende selv kan sette prisen i samsvar med reglene i §§ 6—9. Har en ervervsdrivende satt ned prisen under hva det var lovlig pr. 17. september 1949, kan han uten samtykke sette prisen opp igjen til dette nivå dersom det er grunnlag for det etter reglene i §§ 6—9.

Med søknaden om godkjenning må sendes spesifisert kostnads-overslag utarbeidet i samsvar med bestemmelsene i § 6.

§ 11. *Priser for nye ting eller ytelser.*

Når det gjelder nye ting eller ytelser som det ikke var lovlig pris på pr. 17. september 1949, må den ervervsdrivende innhente godkjenning av prisen fra prismyndighetene, med mindre prismyndighetene har bestemt at den ervervsdrivende selv kan sette prisen i samsvar med reglene i §§ 6—9. Levering må ikke skje før prisen er godkjent, med mindre særlige forhold gjør det nødvendig. I så fall må dog søknad om pris sendes inn til prismyndighetene før leveringen. Den pris som prismyndighetene fastsetter som høyeste lovlig pris, gjelder også for levering som måtte ha funnet sted før prisfastsettelsen.

Bestemmelsene i § 10, annet ledd, får tilsvarende anvendelse.

§ 12. *Spesialting og spesialytelser.*

Dersom annet ikke er særskilt fastsatt, trenges ikke prismyndighetenes godkjenning etter §§ 10 og 11 for spesialting eller spesialytelser.

Prisen settes på grunnlag av lovlig pris for slik standardting eller standardytelse som det er naturlig å sammenligne med, med tillegg for merkostnader og fradrag for mindre kostnader, beregnet i samsvar med reglene i §§ 6—7, jfr. §§ 8 og 9. Dersom det ikke er noen standardting eller standardytelse som det er naturlig å sammenligne med, regnes prisen for spesialtingen eller spesialytelsen etter reglene i §§ 6—7, jfr. §§ 8 og 9.

Med spesialting menes bare ting som framstilles etter bestilling fra forbrukeren, og som etter hans spesifikasjon eller for å tilfreds-

11. novbr. stille hans særlige behov avviker i vesentlig grad fra slike standard-ting som det er naturlig å sammenligne med. Med spesialytelse menes en ytelse som etter særskilt spesifikasjon fra mottakeren eller for å tilfredsstille hans særlige behov avviker i vesentlig grad fra standard-ytelse.

C. Særregler for jordbruk, skogbruk, fiske og fangst.

§ 13. *Produsentpriser for jordbruks- og skogbruksprodukter som ikke er særskilt prisregulert.*

Når produsentpriser for jordbruksprodukter ikke er særskilt prisregulert, skal en ved avgjørelse av om en pris er urimelig, ta hensyn til de forhold som det er sedvanemessig å ta i betraktning ved prisansettelsen i den utstrekning det må anses samfunnsmessig forsvarlig. Det skal legges særlig vekt på at prisen står i rimelig forhold til de regulerte produsentpriser på slike jordbruksprodukter som det er naturlig å sammenligne med.

Bestemmelsene i foregående ledd gjelder tilsvarende ved fastsettelsen av priser for tømmer, ved og annet skogsvirke når prisene ikke er særskilt regulert.

Ved omsetning av jordbruks- og skogbruksprodukter fra videreforhandlere gjelder reglene i §§ 19—22 for så vidt prisene ikke er særskilt regulert.

§ 14. *Fiske og fangst.*

Bestemmelsene i § 13 får tilsvarende anvendelse når en skal avgjøre om en pris er urimelig ved salg av fisk fra fisker eller av produkter av fangst og jakt fra fanger eller jeger.

D. Særregler for handelen.

1. Importører.

§ 15. *Importørenes prisberegning.*

Når prismyndighetene ikke har fastsatt noe annet, skal en importør sette sine priser på grunnlag av de lovlige og nødvendige importkostnader med tillegg av rimelig bruttofortjeneste etter de nærmere regler i §§ 16—18.

§ 16. *Importkostnadene.*

Som importkostnader regnes, dersom ikke prismyndighetene bestemmer noe annet:

- a) Innkjøpspris fra den utenlandske leverandør med fradrag av alle rabatter og andre fordeler ved innkjøpet. Kontantrabatt på

inntil 2 % behøves dog ikke trekkes fra, men tas i betraktning 11. novbr. ved fastsettelsen av bruttofortjenesten. Som fordel regnes også inntekt ved salg eller retur av emballasjen. Importøren plikter å gjøre sine innkjøp så billig som mulig under hensyn til tingens slag og kvalitet og de gjeldende import- og valutareguleringer. Dersom det er kjøpt dyrere enn nødvendig, skal det ses bort fra de merkostnader som dette har ført med seg.

- b) Bankprovisjon ved åpning av remburs og andre betalingsprovisjoner.
- c) Kostnader til frakt, spedisjon, lossing og vanlig forsikring under transporten. Under denne post kan ikke regnes kostnader til kjøring til eller fra brygge, jernbanestasjon eller lager på importørens sted.
- d) Toll, lisensavgift, havneavgift og eventuelle andre offentlige avgifter som importøren betaler ved importen.
- e) Kostnader til ny emballasje når tingen ikke kan leveres videre i originalemballasjen, eller når det alt i alt blir billigere å skifte emballasje.

§ 17. *Bruttofortjeneste.*

Som bruttofortjeneste kan regnes et slikt beløp som må anses rimelig under hensyn til importørens andre lovlige og nødvendige kostnader regnet i samsvar med reglene i § 6 med tillegg av nettofortjeneste regnet i samsvar med reglene i § 7.

Uten samtykke av Prisdirektoratet må bruttofortjenesten ikke settes høyere pr. ting eller mengdeenhet enn importøren hadde lovlig adgang til å regne til dekning av de samme kostnadsarter ved tilsvarende salg av samme slags ting eller mengdeenhet pr. 17. september 1949. Dersom det da var vanlig å regne prosenttillegg, må prosenten settes ned slik at tillegget regnet i krone og øre ikke blir større pr. enhet enn pr. 17. september 1949.

For nye slags ting som importøren ikke hadde noen lovlig bruttofortjeneste for pr. 17. september 1949, må han innhente prismyndighetenes godkjenning av bruttofortjenesten. Bestemmelsene i § 11 får i så fall tilsvarende anvendelse.

Bruttofortjenesten må tas opp til revisjon dersom importkostnadene eller andre kostnader går ned eller det er grunnlag for reduksjon av nettofortjenesten.

§ 18. *Priskalkulasjon. Gjennomsnittspriser. Meldeplikt.*

Importøren skal sette opp skriftlig kalkulasjon for hvert importert vareparti. Kalkulasjonen skal spesifisere importkostnadene og oppgi bruttofortjenesten. Kalkulasjonen skal angi hvilket kvantum den omfatter, og dateres og undertegnes av den ervervsdrivende eller

11. novbr. avdelingssjefen og skal oppbevares i ett år etter at vedkommende vareparti er solgt ut.

Importøren skal ha adgang til å fastsette gjennomsnittspris for forskjellige varepartier. I så fall får bestemmelsene i § 9 tilsvarende anvendelse.

Dersom importørens prisberegning fører til en endring av den pris han før har regnet for tilsvarende vare, skal han sende melding om prisfastsettelsen til vedkommende prisutvalg eller til Prisdirektoratet dersom det ikke er opprettet prisutvalg for ervervet. Meldingen skal sendes senest 5 dager før levering skjer til ny pris, jfr. dog § 11, og være ledsaget av den kalkyle som er nevnt i første ledd. Slik melding kan dog unnlates dersom importkostnadene for varepartiet ikke overstiger 5 000 kroner eller Prisdirektoratet fritar for meldeplikt.

2. Videreforhandlere.

§ 19. Videreforhandlernes prisberegning.

Når prismyndighetene ikke har fastsatt noe annet, skal en videreforhandler av innenlandske eller utenlandske varer sette sine priser på grunnlag av de lovlige og nødvendige innkjøpskostnader med tillegg av rimelig bruttofortjeneste etter de nærmere regler i §§ 20—22.

§ 20. Innkjøpskostnadene.

Som innkjøpskostnader regnes, dersom ikke prismyndighetene bestemmer noe annet:

- a) Innkjøpspris med fradrag av alle rabatter og andre fordeler ved innkjøpet. Kontantrabatt på inntil 2 % behøves dog ikke trekkes fra, men tas i betraktning ved fastsettelsen av bruttofortjenesten. Som fordel regnes også inntekt ved salg eller retur av emballasjen.
- b) Kostnader til frakt og vanlig forsikring under transporten. — Kostnader til lossing eller lasting eller til kjøring fra brygge, jernbanestasjon eller annet stoppested for rutegående transportmiddel til den handlendes lager tas dog ikke med. Heller ikke regnes med kostnader til kjøring fra lager til slikt stoppested eller til kjøperens lager, forretningssted eller bolig dersom det er innenfor det område der slik handlende vanligvis leverer tilkjørt. Slike kostnader tas i betraktning ved fastsettelsen av bruttofortjenesten, jfr. § 21.

§ 21. Bruttofortjeneste.

Som bruttofortjeneste kan regnes et slikt beløp som må anses rimelig under hensyn til videreforhandlerens andre nødvendige og

lovlige kostnader regnet i samsvar med reglene i § 6 med tillegg 11. novbr. av nettofortjeneste regnet i samsvar med reglene i § 7.

Bruttofortjenesten må ikke uten samtykke av prismyndighetene settes høyere pr. ting eller mengdeenhet enn den handlende hadde lovlig adgang til å regne til dekning av de samme kostnadsarter ved tilsvarende salg av samme slags ting eller mengdeenhet pr. 17. september 1949. Dersom det da var vanlig å regne prosenttillegg, må prosenten settes ned slik at tillegget regnet i krone og øre ikke blir større pr. enhet enn pr. 17. september 1949.

For nye slags ting som den handlende ikke hadde noen lovlig bruttofortjeneste for pr. 17. september 1949, kan bruttofortjenesten regnes med et beløp som svarer til den laveste prosentsats av innkjøpskostnadene som den handlendes bruttofortjeneste utgjør for noen av de ting som det er naturlig å sammenligne med.

Bruttofortjenesten må tas opp til revisjon dersom innkjøpskostnadene eller andre kostnader går ned eller det er grunnlag for reduksjon av nettofortjenesten.

§ 22. Gjennomsnittspriser.

Videreførhandlere har adgang til å regne gjennomsnittspriser i samsvar med reglene i § 9.

E. Særregler for andre erverv.

§ 23. Tjenester av immateriell eller personlig art.

For tjenester som vesentlig består i eget arbeid, skal en pris anses urimelig når den er høyere enn nødvendig for å gi et rimelig vederlag for det arbeid som er utført, etter at de andre lovlige og nødvendige kostnader er dekket.

Dersom slik tjenestevirksomhet drives som regelmessig næring, kan det dog regnes med faste satser for de forskjellige slags ytelser når satsene settes i rimelig forhold til det arbeid og de nødvendige kostnader som tjenestene gjennomgående fører med seg.

Uten samtykke av prismyndighetene må prisene ikke settes høyere enn svarende til de satser som pr. 17. september 1949 var gjengs i distriktet eller fastsatt i lovlige bransjemessige pristariffer eller prisnoteringer, jfr. § 34.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder bare for tjenester av immateriell eller personlig art, såsom tjenester som utføres av leger, tannleger, dyrleger, jordmødre, sakførere, lærere og andre som gir undervisning, translatører, revisorer, arkitekter og konsulenter. Prisdirektoratet kan treffe nærmere bestemmelser om hvilke erverv som skal gå inn under denne paragraf.

11. novbr.

§ 24. *Formidlingsvirksomhet.*

Bestemmelser i foregående paragraf gis tilsvarende anvendelse på godtgjørelse for formidlingsvirksomhet.

§ 25. *Ymse ting, ytelser og rettigheter.*

Ved avgjørelse av om en pris er urimelig for en ting, ytelse eller rettighet som er nevnt nedenfor, skal en, når ikke annet er fastsatt i særskilte prisbestemmelser, ta hensyn til de forhold som det er sedvanemessig å ta i betraktning ved prisfastsettelsen i den utstrekning det må anses samfunnsmessig forsvarlig. Dette gjelder for:

1. Obligasjoner og andre gjeldsbrev, og pengefordringer som ikke er knyttet til gjeldsbrev.
2. Aksjer og andre selskapsandeler.
3. Rettigheter til patent, varemerke, firma, mønster, fotografi, forfatter- eller kunstnerrett og andre opphavsretter til åndsverker.
4. Originale kunstverker, antikviteter, sjeldne mynter, frimerker og andre ting som sedvanemessig prissettes etter verdien for samlere.
5. Brukte ting.
6. Fast eiendom og bruksrett til fast eiendom.
7. Andre ting, ytelser eller rettigheter som Prisdirektoratet måtte bestemme.

Bestemmelsene i første ledd får også anvendelse på renter i låne- eller kredittforhold i den utstrekning de ikke er regulert ved annen lov.

Dersom overdragelse av slike verdipapirer som er nevnt i første ledd, nr. 1 og 2, faktisk har lignende virkning som overdragelse av eiendomsrett eller bruksrett til ting, må det ikke tas høyere pris enn det svarer til lovlig pris for tingen eller bruksretten.

Kapitel III.

Bestemmelser om prisberegning og kostnadsoverslag ved særskilt prisregulering.

§ 26. *Særskilte prisbestemmelser.*

Særskilte bestemmelser om maksimalpriser, maksimalavanser, kalkulasjonsforskrifter og andre særskilte prisbestemmelser regnes enten som individuelle eller generelle.

Med individuelle prisbestemmelser menes godkjenning av priser etter § 10, fastsettelse av priser etter § 11 og fastsettelse ellers

av maksimalpriser, maksimalavanser, kalkulasjonsforskrifter og 11. novbr. andre særskilte prisbestemmelser som bare skal gjelde for en eller flere bestemte ervervsdrivende som er navngitt i eller ved oversendelsen av bestemmelsene.

Med generelle prisbestemmelser menes, når annet ikke uttrykkelig er sagt, maksimalpriser, maksimalavanser, kalkulasjonsforskrifter og andre særskilte prisbestemmelser som skal gjelde for en vare eller ytelse uten slik begrensning til bestemte ervervsdrivende som er nevnt i foregående ledd.

Dersom det i samband med en individuell prisbestemmelse for en eller flere leverandører er gitt særskilte prisbestemmelser som skal gjelde for alle eller en gruppe videreforhandlere, gjelder disse siste bestemmelsene som generelle prisbestemmelser uten hensyn til at de er knyttet sammen med individuelle prisbestemmelser for leverandørene.

§ 27. *Om prisberegningen når det foreligger individuelle maksimalpriser.*

En individuell maksimalpris fritar ikke en ervervsdrivende for selv å sette ned sine priser dersom kostnadene går ned etter at maksimalprisen ble fastsatt. Revisjon av kostnadsberegningene og gjennomføring av prisnedslag skal skje etter reglene i kap. II.

Bestemmelsene i denne paragraf får anvendelse uten hensyn til om de individuelle maksimalpriser er fastsatt etter søknad fra den ervervsdrivende, jfr. §§ 10 og 11, eller etter prismyndighetenes eget tiltak.

§ 28. *Om prisberegningen når det foreligger generelle maksimalpriser.*

Generelle maksimalpriser kan, med de unntak som følger av bestemmelsene i tredje ledd, regnes uten hensyn til de ervervsdrivendes kostnader, jfr. dog § 31.

Ervervsdrivende som direkte eller gjennom organisasjon eller annen representant har sendt inn kostnadsoverslag til prismyndighetene, plikter å foreta revisjon av sine kostnadsberegninger, jfr. § 8, første ledd. Dersom kostnadene er blitt vesentlig lavere enn etter det overslag som før er sendt, skal det sendes melding om det til prismyndighetene innen 1 uke etter revisjonen av kostnadsberegningen.

Dersom melding om kostnadsnedgangen ikke blir sendt inn i rett tid, skal de ervervsdrivende som plikter å sende melding eller

11. novbr. som vet eller burde vite at kostnadsnedgang har funnet sted, ikke i noe tilfelle ha adgang til å ta priser som er høyere enn tillatt etter § 5.

§ 29. *Om prisberegningen når det foreligger maksimalavanser, kalkulasjonsforskrifter m. v.*

Dersom prismyndighetene har gitt særskilte bestemmelser om at ervervsdrivende skal fastsette sine priser på grunnlag av kostnader med tillegg av fortjeneste skal kostnadene, når annet ikke uttrykkelig er sagt, regnes i samsvar med bestemmelsene i kap. II.

Er det i prisbestemmelsene fastsatt en bestemt nettofortjeneste eller en bestemt bruttofortjeneste, skal den fastsatte sats anses som maksimalsats. Dersom beregning av satsen fører til uforholdsmessig stor fortjeneste, må den ervervsdrivende sende melding om forholdet til prismyndighetene eller av eget tiltak beregne lavere sats slik at han ikke får høyere fortjeneste enn rimelig, jfr. reglene i kap. II.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder uten hensyn til om prisbestemmelsen er av individuell eller generell art.

§ 30. *Framlegg av kostnadsoverslag.*

Bedrifter som legger fram kostnadsoverslag for prismyndighetene som grunnlag for en prisreguleringsavgjørelse, bør utarbeide overslagene i samsvar med bestemmelsene i kapitel II. Dersom det legges fram overslag som ikke er utarbeidet i samsvar med disse bestemmelser, må det gjøres nøyaktig rede for avvikene i beregningsmåten.

Legges overslagene fram gjennom en organisasjon eller en annen representant for ervervet, skal organisasjonen eller representanten for så vidt de har høve til å føre kontroll med det, påse at overslagene er riktige. Legges det bare fram kostnadsoverslag fra en del av bedriftene i ervervet, skal organisasjonen eller representanten gjøre rede for i hvilken utstrekning overslagene kan anses representative for næringen, og gi opplysning om de bedrifter som har gitt overslagene, kan anses å drive på rasjonell og forsvarlig måte.

Bestemmelsene i foregående ledd skal ikke være til hinder for at en organisasjon eller annen representant videresender til prismyndighetene kostnadsoverslag fra ervervsdrivende uten å ta standpunkt til innholdet. I så fall må imidlertid organisasjonen eller representanten uttrykkelig gjøre vedkommende prismyndighet oppmerksom på at det ikke tas noe standpunkt til oppgavenes riktighet.

Dersom en organisasjon eller en annen representant for et erverk, istedenfor kostnadsoverslag fra bestemte bedrifter, legger

fram beregninger over gjennomsnittskostnader eller andre generelle kostnadsberegninger, bør gjøres nøye rede for hvilket materiale beregningene bygger på, og hvorledes de er utført.

§ 31. *Uriktige kostnadsoverslag.*

Dersom en ervervsdrivende har framlagt uriktige kostnadsoverslag for prismyndighetene eller gitt andre uriktige opplysninger av betydning for myndighetenes avgjørelse, må han sende melding om feilen straks han blir oppmerksom på den. Melding må likeledes sendes dersom det er inntrådt vesentlig nedgang i kostnadene i tiden etter at opplysningene er gitt til prismyndighetene, men før de har truffet sin avgjørelse.

Prismyndighetene avgjør hvilken pris som den ervervsdrivende i slike tilfelle skal ha lovlig adgang til å regne, og bestemmer under dette om et nedslag av den opprinnelig satte pris skal gjøres gjeldende for salg som allerede har funnet sted.

Bestemmelsene i de foregående ledd får tilsvarende anvendelse dersom de uriktige opplysninger er gitt av en representant for den ervervsdrivende, eller dersom den ervervsdrivende vet at andre har lagt fram uriktige opplysninger for prismyndighetene som grunnlag for prisavgjørelsen.

§ 32. *Organisasjoners og representanters plikt til å medvirke til å rette kostnadsoverslag og priser.*

Når en organisasjon eller en annen representant har lagt fram kostnadsoverslag for prismyndighetene uten at det er tatt slikt forbehold som nevnt i § 30, tredje ledd, plikter organisasjonen eller representanten i den utstrekning de har høve til det, å medvirke til at kostnadsrevisjon finner sted, og at de meldinger som er påbudt i §§ 28—29, blir sendt inn til prismyndighetene.

Likeledes plikter vedkommende organisasjon eller representant å sende melding til prismyndighetene dersom det viser seg at opplysninger som er gitt, er uriktige.

Kapitel IV.

Bestemmelser om konkurranseregulerende sammenslutninger og grupper.

§ 33. *Sammenslutningers eller gruppers adgang til å fastsette priser eller forretningsvilkår.*

Sammenslutninger eller grupper av ervervsdrivende må etter 1. februar 1950 ikke uten samtykke av Prisdirektoratet fastsette eller opprettholde bestemmelser om priser eller forretningsvilkår. Ord-

11. novbr. ninger som lovlig var i kraft pr. 17. september 1949 kan dog opprettholdes inntil Prisdirektoratets avgjørelse foreligger, dersom søknad om samtykke til å fastsette eller opprettholde bestemmelser om priser eller forretningsvilkår sendes innen 1. februar 1950.

I søknaden om samtykke etter foregående ledd må gjøres rede for formålet med virksomheten og hvorledes den skal drives. Likeledes må i tilfelle sendes med avskrift av de gjeldende bestemmelser som ønskes opprettholdt.

§ 34. Forskrifter om prisnoteringsvirksomhet.

I samband med godkjenning av prisnoteringsvirksomhet etter § 33 gir Prisdirektoratet nærmere forskrifter om hvorledes noteringsvirksomheten skal foregå, og i hvilken utstrekning de bestemmelser som fastsettes skal meldes inn til kontroll av Prisdirektoratet eller de andre prismyndigheter som direktoratet måtte bestemme.

Prisdirektoratet kan bestemme at de fastsatte priser skal ha samme virkning som maksimalpriser eller andre særskilte prisbestemmelser som er fastsatt av prismyndighetene, jfr. reglene i kapitel III. Dersom Prisdirektoratet ikke har truffet slik bestemmelse, skal prisene anses satt til veiledning og ha samme virkning som priser som er gjengs i distriktet, jfr. § 5, tredje ledd.

Kapitel V.

Bestemmelser til regulering av andre ervervsmessige forhold.

§ 35. Forbud mot urimelige forretningsvilkår.

Det er forbudt å sette eller opprettholde urimelige forretningsvilkår.

Et forretningsvilkår skal anses urimelig dersom det er åpenbart ubillig overfor den annen part eller er egnet til å motvirke gjeldende offentlige reguleringer eller ellers er i strid med god forretningsskikk eller med almene interesser.

§ 36. Bytte.

Forskrifter om priser for ting, ytelser eller rettigheter får tilsvarende anvendelse på bytte av ting, ytelser eller rettigheter. Dette gjennomføres slik at bytte skjer etter høyeste lovlige salgsverdi for ting og høyeste lovlige vederlag for ytelser og rettigheter. Er de lovlige priser forskjellig på det som byttes, må mellomlaget betales dersom ikke prismyndighetene godkjenner annen ordning.

§ 37. *Forbud mot unødvendig mellomhandel.*

11. novbr.

Det er forbudt å drive unødvendig mellomhandel, å foreta oppkjøp av ting i slikt øyemed eller å selge til personer eller selskaper som driver eller akter å drive unødvendig mellomhandel.

Som unødvendig anses enhver mellomhandel som øker antallet av omsetningsledd ut over det som er sedvanemessig eller fastsatt ved lov eller i medhold av lov.

En regulær ervervsdrivende skal dog i særlige tilfelle ha adgang til å kjøpe hos andre ervervsdrivende i samme bransje og på samme omsetningstrin varer av samme slag som han selv framstiller eller omsetter, når han godtgjør at kjøpet på grunn av ekstraordinære forhold er nødvendig for å forsyne kundene, og at kjøpet ikke fører til prisfordyring.

§ 38. *Overdragelse av lisenser m. v.*

Det er forbudt uten samtykke av prismyndighetene å kreve eller ta, tilby eller gi vederlag for overdragelse av:

- a) import- eller eksportlisens,
- b) produksjons-, kjøpe- eller salgstillatelse i henhold til forsynings- eller rasjoneringslovgivningen,
- c) tildelt kvote i henhold til plan for utdeling av slike lisenser eller tillatelser som nevnt under a og b,
- d) tillatelse til å drive næringsvirksomhet av et bestemt slag i henhold til prislovgivningen,
- e) annen lisens eller godkjenning som er meddelt en ervervsdrivende i henhold til den ekstraordinære reguleringslovgivning.

Bestemmelsene i foregående ledd får tilsvarende anvendelse også om de tillatelser som er gitt eller ventes å bli gitt, blir overdratt i forbindelse med en bedrift.

Bestemmelsene i denne paragraf gir ikke adgang til å foreta overdragelse dersom dette er forbudt av de myndigheter som har gitt eller ventes å ville gi tillatelsen.

§ 39. *Forbud mot mislig tilbakeholding av varer og mislig innskrenking av ervervsvirksomhet.*

Det er forbudt en ervervsdrivende å nekte å selge en ting som han har kjøpt inn i salgøyemed når nektelsen er egnet til å motvirke offentlige reguleringer eller ellers er i strid med almene interesser. Under samme forutsetning er det også forbudt en ervervsdrivende å nekte å framstille en ting eller utføre en ytelse som

11. novbr. han har påtatt eller tilbudt seg å framstille, kreve tilbake en ting som han har solgt eller levert eller ellers å innskrenke, omlegge eller innstille sin ervervsvirksomhet.

Kapitel VI.

Forskjellige bestemmelser.

§ 40. *Definisjoner.*

1. Med «pris» menes i disse forskrifter vederlag av alle slag uten hensyn til om det ellers brukes andre betegnelser så som godtgjørelse, salær, honorar, frakt, takst, leieavgift eller lignende.
2. Med «ting» menes fast eiendom, skip, varer eller annet løsøre, under dette også elektrisk energi.
3. Med «ytelser» menes alle slags ytelser som det tas vederlag for, bortsett fra arbeid i andres tjeneste.
4. Med «prismyndighet» menes Kongen, Finansdepartementet, Prisdirektoratet, Prisdirektoratets distriktskontorer og kontrollnemndene. I den utstrekning prisutvalg og andre har fått fullmakt til å treffe bestemmelser i medhold av prisloven eller av forskrifter gitt i medhold av loven, gjelder de bestemmelser som i denne kunngjøring er gitt om prismyndighetene, tilsvarende for dem.
5. Med «prisbestemmelser» menes alle reguleringsbestemmelser som er gitt eller opprettholdt i medhold av prisloven.
6. Med «prisloven» menes mellombels lov av 30. juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd med endringslov av 28. juni 1948 og 30. juni 1949, eller den lov som måtte avløse den.

§ 41. *Forskriftenes virkeområde.*

Bestemmelsene i disse forskrifter gjelder for all slags varig eller leilighetsvis privat, kommunal eller offentlig ervervsvirksomhet, unntatt arbeid i andres tjeneste.

Bestemmelsene gjelder for alle former av omsetning, også for salg ved frivillig eller tvungen auksjon.

Forskriftene gjelder ikke for eksport, utenrikstransport eller annen ervervsmessig virksomhet på utlandet. Prisdirektoratet kan treffe nærmere bestemmelser om hvorvidt en virksomhet skal anses å være av slik art som her nevnt.

Forskriftene gjelder ikke for Svalbard, Jan Mayen og Bouvetøya.

§ 42. *Unntak fra forskriftene.*

11. novbr.

Finansdepartementet og Prisdirektoratet kan gjøre unntak fra disse forskrifter. De særbestemmelser som prismyndighetene gir innenfor rammen av de reguleringsfullmakter som de til enhver tid har etter prisloven, går foran disse forskrifter.

§ 43. *Ikrafttreden.*

Disse forskrifter trer i kraft fra og med 1. desember 1949. Fra samme tid oppheves:

1. de alminnelige prisforskrifter som er fastsatt i Prisdirektoratets kunngjøring nr. 52 av 14. desember 1940 med endringskunngjøringene nr. 175 av 4. oktober 1941 og nr. 216 av 15. desember 1941,
2. retningslinjer for prisforhøyelser for norske varer i Prisdirektoratets kunngjøring nr. 53 av 14. desember 1940,
3. forskrifter om prisforhøyelser for importvarer, Prisdirektoratets kunngjøring nr. 54 av 14. desember 1940,
4. forskrifter om konkurransereguleringer og samvirkelag, Prisdirektoratets kunngjøring nr. 55 av 14. desember 1940,
5. Prisdirektoratets kunngjøring nr. 1326 av 29. juni 1949 om melding om kostnadsnedgang og om plikt til prisnedslag.

Overtredelse av bestemmelser gitt i eller i medhold av disse forskrifter, kan medføre straff og inndragning etter §§ 12 og 14 i mellombels lov av 30. juni 1947 om prisregulering og anna regulering av næringsverksemd.

Utgiver: Statsrådsekretær Leif Østern.

